

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

Bosco, Jean a

Lovanii, 1665

Concl. IV. In Lege naturæ nullum fuit Sacramentum propriè dictum, præter
remedium peccati originalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

dignius sanctiusque tractandum illud Venerabile Sacramentum; quod idem de alijs Sacramentis posset existimari propter similes rationes.

31. Responde-
tur ramen
solum inde
probari in-
stitutionis
possibilitatem;
non
autem pro-
babiliter in-
ferri actuale
decretum.

Respondeo, rationes allegatas solum probare possibilitatem, non autem probabiliter inferre actuale decretum: siquidem etiam non institutio suas habuit & forte majores rationes solum Deo cognitae. Nam in primis gratiam & gloriam, etiam tunc influeret in homines per contritionem & amorem Dei super omnia, quae totam suam efficaciam habent & habuissent ex meritis Christi.

Adjunge, si placet, gratias actuales, quae tunc multo plures fuissent, modo eas impediendo corruptione naturae; caeteraque bona opera ex his procedentia & efficacia gratiae ex opere operantis; & ecce sufficientissimum remedium & facillimum pro pauculis, illo tempore peccato personali forte infectis, naturae nec corruptae; nec ad sensibilia radicaliter inclinata; propter quam corruptionem & inclinationem conveniens maxime fuit in lege gratiae, alijs remedijs ex opere operato gratiam causantibus, homines juvare.

Quaeris abundantiam gratiae? Amor Dei super omnia, in tali statu ex meritis Christi facillimus & frequentissimus, fons est uberimus.

Manet igitur incertitudo institutionis; imo major probabilitas non institutionis Sacramentorum novae ac veteris Legis pro statu innocentiae, tamen perseverasset: non quod perseverantia illa fuisset causa non institutionis, sed quia negatio peccati Adae concurrisset tanquam aliquid removens causam instituendi Sacramenta. Hucusque de statu innocentiae, falsius forte quam res postulat; transeamus ad statum naturae, qui proxime successit statui innocentiae, & penitus introspeciamus illius Sacramentum.

CONCLUSIO IV.

In Lege naturae nullum fuit Sacramentum proprie dictum, praeter remedium peccati originalis.

32. A signatur
triplex ex-
ponens con-
clusionis.

Haec conclusio triplicem habet exponentem. Prima est, in lege naturae fuit aliquod remedium peccati originalis. Secunda, illud remedium fuit Sacramentum proprie dictum. Tertia, nullum aliud fuit

Sacramentum proprie dictum. Indagemus veritatem singularum. Ut autem ab ultima (quae minorem patitur difficultatem) exordiamur: Dico in lege naturae praeter remedium peccati originalis nullum fuisse pro omnibus institutum Sacramentum proprie dictum, etiam in latiori significatione, de qua sect. 1. conclus. 1. Quippe in Scriptura non reperitur; neque tunc dabatur, nisi necessaria ad salutem.

Excepto reme-
dio pec-
cati origina-
lis nullum
fuit pro om-
nibus insti-
tutum Sa-
cramentum

Sunt tamen qui existimant Sacrificium Melchisedech fuisse institutum Sacramentum pro particulari illa familia. Fundatur, quia significabat gratiam dandam in nova Lege per Sacrificium incruentum, seu Sacramentum Eucharistiae, & conferebat aliquam gratiam legalem; etenim supponunt Patres illum panem & illud vinum datum Abrahamo in cibum & potum; quod non videtur factum ad meram refectioem corporalem; siquidem non erat decens adhibere cibum & potum consecratum ad usum prophanum, tum etiam, quia non est credibile Abrahamum divitem & spolijs onustum indiguisse panem & vino illo ad corporis refectioem.

Aliqui exi-
stimant Sa-
cificium
Melchise-
dech fuisse
Sacramen-
tum pro pa-
riculari illa
familia.

Respondeo, non satis constare ad quem finem Melchisedech protulerit (sic enim loquitur Scriptura) panem & vinum; forte, quia Abraham lassus a caede inimicorum, panem & vinum ibi non invenerat. Et David de panibus oblati ad refectioem corporalem comedit; neque sanctitas panis comedentibus communicatur; quippe de facto per comestioem panis benedicti nulla confertur sanctitas, nequidem improprie dicta

Satisfit illo-
rum funda-
mento.

Magis dubitat Card. Lugo disp. 3. sect. 2. num. 64. de ipso Sacerdotio illius temporis, quandoquidem significaret Sacerdotium Christi, & per consequens gratiam dandam per illud; ac aliunde sine dubio conferret aliquam imperfectam sanctitatem.

Magis dubi-
tat Lugo de
sacerdotio
illius tem-
poris. ut pote
significante
Sacerdo-
rium Chri-
sti.

Respondet n. 66. Melchisedech quidem fuisse verè Sacerdotem Dei, ut testatur Scriptura Genesis 14. v. 19. Erat enim Sacerdos Dei altissimi; sed habuisse illud ex electione populi, vel haereditaria successione; atque adeo non potuisse esse Sacramentum proprie dictum; quia non ex legitima, hoc est, divina institutione; sed ordinatione humana (ut docet Anacletus Papa in Epistola 2. decretali) ubi dicit Sacerdotium initium sumplisse ab Aaron; quia licet aliqui (nquit prius legantur Sacrificium obtulisse, ut Melchisedech, Abraham; hi tamen spontanea voluntate, non sacerdotali auctoritate hoc fecerunt.

Genes. 14.
Sed respon-
det non
fuisse ex le-
gitima. vi-
delicet divi-
na, institu-
tione.

Anacletus
Papa.

Porro Apostolus Hebr. 7. praefert Sacerdotium

D

Cur Aposto-
lus Sacerdo-
tium Mel-
chisedech Le-
viticis.

dotium Melchisedech Sacerdotio Levitico non in omnibus, sed in aliquibus ibi enumeratis; & non ita secundum id, quod re ipsa habebat, quam bene prout perfectus erat repræsentativum Christi & Sacerdotij eius, ut patet consideranti.

Hæc de ultima exponente. Prima & secunda plûs difficultatis habent, si per Sacramentum intelligamus signum aliquod certum & determinatum, efficax gratiæ ex opere operato.

33.
Non videtur
sine temeri-
tate negan-
dum reme-
dium pro ju-
stificatione
parvulorum
ante baptis-
mi institui-
tionem.

Innoc. III.

Mar. 10.

Nec obstant
quædam lo-
ca Scriptu-
ræ.

Ephes. 2.

Rationes
pro conclu-
sione adde-
runtur.

Profectò ante institutionem Baptismi fuisse aliquod remedium justificationis parvulorum, non videtur sine temeritate posse negari. Absit enim (inquit Innoc. in cap. Majores de Baptismo) ut universi parvuli pereant, quorum quotidie tanta multitudo moritur, quin & ipsi misericors Deus, qui neminem vult perire, aliquod remedium procuraverit ad salutem. Unde Christus Apostolis suis dicebat Mar. 10. v. 14. *Sinite parvulos venire ad me ... talium enim est regnum Dei.*

Nascimur quidem omnes (Judæi, Gentiles, & Christiani) filij iræ, juxta Apostolum ad Ephes. 2. c. v. 3. *Eramus naturâ filij iræ, sicut & ceteri.* Sed quid inde? Attende quod illic subjungitur v. 4. *Deus autem, qui dives est in misericordia propter nimiam charitatem suam quâ dilexit nos, & cum essemus mortui peccato, convivificavit nos in Christo, cuius gratiâ estis salvati &c.* Profectò incredibile videtur Deum fuisse imperatorum oblationem infantium in templo, si omnes manifestent filij iræ. Deinde quis credat sanctissimorum parentum filios Deo dicatos, v.g. Samuelem infantulum ab anno 1. ætatis suæ in templo deservientem non fuisse justificationem, priusquam ratione utens se ad Deum converteret?

Audiamus Doct. Subtilem 4. dist. 1. q. 7. n. 2. *Respondeo (inquit) nullo tempore dimisit Deus cultores suos sine remedio necessario ad salutem, sed omni tempore post lapsum fuit necessaria ad salutem delictio originalis: ergo quocumque tempore aliquod remedium efficax erat ad hoc, etsi potuit deleri in aultis per motum bonum intrinsecum, tamen in parvulis, in quibus talis motus est impossibilis, non potuit deleri per actum suum proprium; ergo per actum aliquem aliorum circa ipsos, vel ad ipsos relatum.* Eiusdem sententiæ est D. Aug. Greg. alijsque SS. PP. ut in progressu liquidissimè patebit.

34.
Nec obstat
quod etiam
de factò par-
vuli in utero
morientes
careant reme-
dio salu-
tis.

Nec obstat, quod etiam de factò parvuli in utero morientes careant remedio salutis; nam illi pauci sunt respectu aliorum; neque Deus omni casui, etiam extraordinario, debuit remedium ordinarium providere. Quomodo ergo (inquit) Deus omnes ho-

mines salvos vult fieri, qui non omnibus illud tempus impertitur, in quo per voluntariam fidem percipiendæ gratiæ sunt capaces?

Respondet S. Prosper lib. 2. de Vocatione gentium c. 23. *Non irreligiôsè arbitror credi, neque inconveniënter intelligi, quod ipsi paucorum dærum, in vel ex utero, homines ad illam pertinent gratiæ partem, quæ se per est in ensa universis nationibus: quâ utique si bene, naturaliter & moraliter, eorum uterentur parentes, etiam ipsi per eosdem inuarentur.* Omnia namque exordia parvulorum, totaq; illa principia necdum rationalis infantia sub arbitrio iacent voluntatis alienæ, nec ullo modo erunt, nisi per alios consulti potest: & consequens est illos ad eorum pertinere consortium, quorum vel recto vel pravo aguntur affectu. Sicut autem circa maiores, præter illam generalem gratiam patris atque oculitius omnium hominum corda pulsantem, excellentiore opere, largiore munere, potentiore virtute vocatio specialis excutitur; ita etiam circa innumeros parvulos eadem manifestatur electio. Quæ quidem, nec illis qui renati non sunt in parentibus defuit, sed is qui renati sunt præ parentibus assuit; ita ut nullus sepè, quos suorum impietas deseruit, alienorum cura servierit & ad regenerationem venerint per extraneos, quæ eis non erat providenda per proximos.

Hoc certum. Prima dubitatio est, an ante Circumcisionem remedium peccati originalis fuerit aliquod signum sensibile, certum & determinatum? Secunda, an Circumcisio sive in lege naturæ, in qua instituta fuit, sive in lege veteri, in qua permansit, fuerit tale signum? Pro prima dubitatione sit

CONCLUSIO V.

Remedium legis naturæ ante Circumcisionem confitebatur in sensibili, certo ac determinato signo.

Sensibilitatem astruit D. August. lib. 5. contra Julianum cap. 9. aliàs 11. ibi: *Sensibilitatem remedij legis naturæ astruit D. Augustinus,* Nec ideo tamen credendum est, & ante datam circumcisionem famulos Dei, quandoquidem in eis erat mediatoris fides in carne venturi, nullo Sacramento eius opitulatos fuisse parvulis suis, quamvis quid illud esset, aliquâ necessariâ causâ Scriptura latere voluerit. Porro actus internus non latuit: constat siquidem, vel ex ipsis verbis mox citatis, fuisse fidem in Mediatorem venturum.

Hanc

Qualiter
ergo velit
Deus omnes
homines
salvos fieri,

Enucleat
D. Prosper